

ת"פ 52452/07/21 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד אברהים אלאסלע, חסן אבו קיעאן, עדנאן עול, מנזיל אלהואשלה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 52452-07-21
ת"פ 34710-12-21

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה: מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד היבא טבאג'ה

נגד הנאשמים: אברהים אלאסלע - באמצעות שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד שני דרי
2. חסן אבו קיעאן - באמצעות שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד דרויש נאשף
3. עדנאן עול - באמצעות שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד יאיר דרייגור
4. מנזיל אלהואשלה - באמצעות שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד דוד יפתח וליז קסנטיני

גזר דין

מבוא

1. הנאשמים 1-4 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על-פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בשנית ומאוחד (להלן: "כתב האישום"). נאשמים 1-3 הורשעו בעבירה של ייבוא סמים, עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים המסוכנים") ונאשם 4 הורשע בעבירה של סיוע לייבוא סמים, עבירות לפי סעיפים 13 לפקודת הסמים המסוכנים + 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה.

2. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית במסגרת הסדר הטיעון וכל צד טען לעונש באופן חופשי.

יחד עם זאת, הוסכם שהנאשמים יוכלו לטעון שהם נתבקשו לאסוף את הסמים מגדר הגבול ונשלחו לעשות כן כמחצית השעה לפני שהם נעצרו בזירה, בעוד שהמאשימה לא תבקש לסתור טענתם זו.

כתב האישום

3. מעובדות כתב האישום עולה כי במועדים שונים, חלקם בסמוך למועד הייבוא, עובר לתאריך 04.07.2021 בשעה 14:50, סיכמו מי מהנאשמים ואחרים שזהותם אינה ידועה במדויק (להלן: "האחרים"), וביניהם גם תושבי מצרים (להלן: "המצריים"), לייבא ממצרים לישראל סמים מסוכנים.

במסגרת הקשר ולשם ביצועו, בתאריך 06.07.2021 בסמוך לשעה 14:50, הגיעו המצרים אל קו דיווח 203 שבגדר הגבול של ישראל-מצרים מהצד המצרי (להלן: "גדר הגבול").

במקביל, בצד הישראלי, הגיעו אל גדר הגבול הנאשמים כשהם רכובים על גבי כלי רכב מסוג "באגי" מאווריק X3 (להלן: "הבאגי"), והאחרים נכחו בנפרד במרחק מה מהגדר והיו בקשר טלפוני אחד עם השני וכן עם מי מהנאשמים לצורך תיאום ביצוע העברת הסמים ממצרים לישראל.

הנאשם 4 נכח באזור בקרבת מקום ותקשר עם נאשמים 1-3 והאחרים באמצעות טלפון נייד. במעמד המתואר לעיל, המצרים השליכו מעבר לגדר הגבול אל תוך שטח ישראל שבעה שקים שהכילו סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 45 ק"ג, סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 32 ק"ג וסם מסוכן מסוג אופיום במשקל של 800 גרם. הנאשמים אספו את חבילות הסמים, הכניסו אותן אל הבאגי והחלו לנסוע מהמקום.

כוחות המשטרה והביטחון שהביחנו במתרחש החלו במרדף אחר הנאשמים. כשהנאשמים זיהו כי כוחות הביטחון והמשטרה בעקבותיהם, נסעו הם במהירות אל תוך השטח באמצעות הבאגי. במהלך הבריחה התהפך הבאגי על צדו וחבילות הסמים נפלו ממנו.

נאשמים 1 ו-3 יצאו מהבאגי והמשיכו בבריחה רגלית. כוחות משטרה וצבא שהגיעו למקום תפסו את הנאשמים ועצרו אותם והסמים נתפסו. נאשם 4 הצליח לברוח ואותר ביום 7.12.2021 בדירת מסתור בבאר שבע.

תסקירים

4. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 (מיום 6.10.2022) עולה כי הנאשם כבן 36, רווק, סיים 8 שנות לימוד, נטש את לימודיו על רקע בעיה בריאותית וחוסר יכולת להסתגל למסגרת החינוכית, מתגורר בבית אמו בפזורה הבדואית, בעל 40% נכות כתוצאה מתאונת דרכים בה היה מעורב, לא עובד, התקיים מקצבת נכות של ביטוח לאומי עד למעצרו, חבר בגיל צעיר לחברה שולית איתם ביצע עבירות פליליות.

שירות המבחן התייחס בתסקיר לעברו הפלילי של נאשם 1 ואף למאסרים שזה ריצה.

באשר לעבירה הנוכחית, נאשם 1 מסר כי אנשים רעולי פנים הציעו לו סכום כסף משמעותי בעבור הצטרפותו להברחה מגבול מצרים שאף עשויה לכלול העברת סמים אף שלא נאמר לו כך. כן הוסיף שבמסגרת תכנון העבירה נאמר לו שיאספו אותו ברכב ויהיה עליו לרדת בגבול עם מצרים ולאסוף חבילות שיועברו מהצד המצרי. נאשם 1 מסר כי מעולם לא היה מעורב באירוע מסוג זה, כי ביצע את מעשיו על רקע מצב כלכלי קשה, כי היה סבור שמדובר בפעולה קצרה וכי פעל בלא חשיבה מעמיקה על השלכות מעשיו.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 1 מדבר בפתיחות על אורחות חייו, כי חווה חסך בסמכות הורית והצבת

גבולות, כי התאונה שעבר פגעה בדימויו העצמי, כי חבר בגיל צעיר לחברה שולית וסיגל לעצמו התנהלות שהביאה אותו לעבור על החוק, כי התקשה לגלות אחריות מלאה על התנהלותו ובחירותיו בביצוע העבירה, פעל ללא שיקול דעת וללא חשיבה על השלכות מעשיו, לא גיבש לעצמו גבולות פנימיים וחיצוניים. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון להישנות פעילות לא חוקית, וכי במקרה זה "שיקולי הסיכון מקבלים מקום גבוה באופן משמעותי משיקולי השיקום".

שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית והמליץ על ענישה מוחשית והרתעתית. כמו כן המליץ שירות המבחן על שילובו של נאשם 1 בהליכי טיפול בין כתלי הכלא.

מהתסקיר בעניינו של נאשם 2 (מיום 19.10.2022) עולה כי נאשם 2 כבן 22, מאורס, סיים 8 שנות לימוד על רקע מחלת טריכוטילומניה ממנה סבל ולדבריו הבריא לחלוטין בגיל 17, עבד 4 שנים במפעל לעופות עד למעצרו. נאשם 2 הביע את רצונו להתגייס לצבא ומסר כי הוא עתיד היה להתגייס אך הליך גיוסו הופסק בעקבות מעצרו.

נאשם 2 הודה בביצוע העבירה ולקח אחריות על מעשיו, הביע חרטה ומסר כי נהג בטיפשות להשגת רווח קל. מסר כי הוצע לו סכום כסף שנע בין 10 ל-15 אלף ₪ על-ידי אנשים אותם הוא לא מכיר מבלי לפרט בפניו מה הוא צריך לעשות. לאחר שהסכים אספו אותו הנאשמים האחרים בערב, לקחו אותו אל גבול מצרים ואמרו לו לצאת מהרכב ולאסוף את הסמים שהיו ארוזים ולהעמיסם אל הרכב. נאשם 2 הוסיף כי לאחר שגורמי האכיפה הבחינו בהם התפתח מרדף במהלכו התהפך רכבם והוא ברח רגלית בשל הפחד שהציף אותו.

נאשם 2 מסר כי הוא משולב בקבוצות טיפוליות במסגרת המעצר שמסייעות לו להבין את דפוסי התנהלותו, כי פעל ללא שיקול דעת ונתן אמון עיוור באנשים וכי הפיק לקחים מדרך התנהלותו. שירות המבחן ציין כי פנה לגורמי הטיפול בשב"ס על מנת לקבל מידע בעניינו אך זה לא התקבל.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולות קוגניטיביות מילוליות תקינות, כי מחלתו פגעה בדימויו העצמי וכי הוא נעדר דמות אב תומכת. מאידך נאשם 2 ביטא תובנות באשר לאופן התנהלותו, שיתף פעולה עם שירות המבחן והביע רצון לשקם את חייו ואף לבחון את האפשרות להמשיך בהליך הגיוס שנקטע עקב מעצרו. על רקע האמור שירות מבחן המליץ להטיל על נאשם 2 ענישה מוחשית בדמות מאסר תוך המשך שילובו בקבוצות טיפוליות במסגרת שהותו בבית הכלא.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 3 (מיום 6.10.2022) עולה כי נאשם 3 בן 24, רווק, סיים 9 שנות לימוד, נשר מלימודיו על רקע מצבה הכלכלי של משפחתו, צבר חובות כבדים בשנים האחרונות, טרם מעצרו עבד במפעל רותם כעוזר מסגר והתגורר בבית הוריו בפזורה. נאשם 3 דיווח על קשיי הסתגלות במעצרו, מסר כי השתלב במעצרו בקבוצות טיפול שונות והביע רצונו להשתלב בטיפול ובלמודים במסגרת המעצר בתחום החשמל.

מגורמי הטיפול שבמעצרו עולה כי זהו מעצרו הראשון, מקיים קשר מעקבי עם עובדת סוציאלית, השתתף במספר מפגשים בודדים בקבוצה טיפולית בנושא התמודדות במעצר וכיום אינו משולב בטיפול.

נאשם 3 לקח אחריות על ביצוע העבירה ומסר כי הוצע לו סכום כסף על-ידי אנשים זרים אותם הוא לא מכיר בתמורה לייבוא סיגריות מגבול מצרים ורק לאחר שנעצר הבין שמדובר בסמים. נאשם 3 הביע חרטה על מעשיו ומסר כי הפיק לקחים משמעותיים.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 3 גילה בשנים האחרונות יציבות תעסוקתית, גילה אחריות למשפחתו וסייע בפרנסתה ופעל על רקע זאת להשגת כסף קל, וכן שהוא ער לחומרת מעשיו ולמחרים האישיים והמשפחתיים שהוא משלם, מה שעלול לצמצם את מידת מסוכנותו.

לצד זאת, שירות המבחן התרשם שנאשם 3 התייחס באופן שטחי לעומק קשריו עם חברה שולית וסיבת פנייתם אליו, ולכן נראה שיש פער בין העדר עבר פלילי ויציבות התעסוקה לבין חומרת העבירה בה הוא הורשע. על רקע האמור, ועל רקע מעצרו שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו.

מתסקיר בעניינו של נאשם 4 (מיום 6.10.2022) עולה כי נאשם 4 כבן 37, נשוי ל-2 נשים, אב לחמישה ילדים, סיים 12 שנות לימוד, הורשע וריצה מאסרים בעברו, השתחרר ממאסרו האחרון בשנת 2015 ופתח עסק עצמאי לשטיפת מכוניות, הסתבך בעבירות מס והושת עליו קנס שבעקבותיו נקלע למצוקה כללית ונאלץ למכור את העסק.

נאשם 4 מסר כי השתלב בעבודה ובקבוצות טיפוליות במסגרת מעצרו שמסייעים לו להעמיק ולבחון את התנהלותו, ומסייעים לו לרכוש כלים להתמודדות על מצבי דחק. נאשם 4 הביע רצון להמשיך להשתלב בטיפול על מנת לרכוש כלים שייסעו לו להתמודד עם קשייו.

מגורמי הטיפול נמסר כי הוא משולב בתעסוקה ומשמש כחוליית האגף ומקיים קשר עם העוזרת הסוציאלית והשתתף בקבוצה בה עלה כי הוא מביע רצון לשיקום חייו.

נאשם 4 הודה בביצוע העבירה, נטל אחריות על מעשיו, מסר כי אף שהסתבך בעבר בעבירות סמים זו לו הפעם הראשונה שסייע ביבוא סמים מהגבול לאחר שהוצע לו לשמש כתצפיתן, והוסיף כי ביצע את העבירה על רקע מצוקה כלכלית.

נאשם 4 הביע חרטה על מעשיו, הכיר בחומרת העבירה שביצע וביטא הכרה בפסול שבמעשיו.

שירות המבחן התרשם שנאשם 4 התקשה לגלות יציבות תעסוקתית, התקשה לכלכל את משפחתו ופנה לעיסוקים לא חוקיים, שסנקציות עונשיות שונות שהוטלו עליו בעבר לא הרגיעו אותו, שיש לו נטייה לפרוץ גבולות, שהוא מתקשה להפעיל שיקול דעת ומתקשה לבחון את השלכות מעשיו. לצד זאת שירות המבחן התרשם מהבעת החרטה, מהשתלבותו בהליכים טיפוליים ומהבנתו את השלכות מעשיו. שירות המבחן התרשם כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות הגם שהמשך השתלבותו בהליכים טיפוליים בכלא יכול לצמצם את רמת הסיכון. על רקע עברו הפלילי, הערכת הסיכון וחומרת העבירה נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית.

טיעוני הצדדים

5. **המאשימה** טענה בכתב והשלימה טיעוניה על פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינם של נאשמים 1-3 נע בין עונש של 5 ל-8 שנות מאסר ובעניינו של נאשם 4 בין 3 ל-5 שנות מאסר.

המאשימה עתרה להשית על נאשם 1 עונש של 7 שנות מאסר, על נאשמים 2 ו-3 עונש של 6 שנות מאסר ועל נאשם 4 עונש של 5 שנות מאסר. כן עתרה המאשימה להשית על הנאשמים עונשים של מאסר מותנה ארוך, קנס משמעותי ופסילת רישיון נהיגה.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה הגבוהה בהם ולנסיבות ביצוע העבירה לרבות לכמות הסם שנתפס, לסוגים השונים של הסם, לפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם למשתמשי הסמים בהפצת סם מסוכן, לנזק העקיף שעלול להיגרם לחברה מכך שמדובר בעבירה שמחוללת עבירות נוספות, לעובדה כי העבירות בוצעו בצוותא חדא, לתכנון שקדם לביצוע העבירה, לחלקם המרכזי והמשמעותי של הנאשמים בביצוע העבירה, לסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירה, לעובדה כי הסמים הוברחו דרך גבול מצרים, לקושי בגילוי עבירה בשל המיקום הגאוגרפי בה היא בוצעה ולכך שמעורבים אחרים לא נתפסו, להכבדה על כוחות הביטחון מעבר למשימות השוטפות שלהם ולפגיעה בביטחון המדינה.

ביחס לנאשם 4 טענה המאשימה כי מידת הפגיעה בערכים בעניינו גבוהה לא פחות משל נאשמים 1-3 והפנתה לחלקו כמי שתצפת ואבטח את אזור ההברחה והיה בקשר טלפוני עם הנאשמים האחרים.

המאשימה הפנתה לעונש המרבי של 20 שנות מאסר שקבע המחוקק בגין עבירה זו, ולצורך בענישה מרתיעה. המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

6. **ב"כ נאשם 1** טענה אף היא בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. ב"כ נאשם 1 טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר ועתרה להטיל עליו עונש 24 חודשי מאסר בפועל. ב"כ נאשם 1 טענה כי אין מקום לפסול את נאשם 1 מלנהוג ברכב ועתרה לקנס מידתי בשל מצבו הכלכלי. ב"כ נאשם 1 הפנתה בטיעוניה לנסיבות ביצוע העבירה וטענה שלא נגרם נזק ממשי כתוצאה מביצוע העבירה משום שהסמים נתפסו מיד עם העברתם מגדר הגבול. כן טענה שנאשם 1 לא היה היוזם או מתכנן האירוע, כי הוא שימש כבלדר ומוציא לפועל של התכנית העבריינית, כי הוא אינו מעורב בעולם הסמים וכי חבר לנאשמים האחרים חצי שעה קודם לביצוע העבירה. ב"כ נאשם 1 הפנתה להודאת נאשם 1 ולחיסכון בזמן שיפוטי כתוצאה מכך. ב"כ נאשם צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

7. **ב"כ נאשם 2** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם 2 טען כי בקביעת המתחם יש לתת משקל להסכמה העובדתית שהתגבשה בתיק לפיה יותר לנאשמים לטעון שנאשמים 1-3 נכנסו למעגל העברייני אך כמחצית שעה קודם לאירוע, מה שמלמד על כך שהם לא נטלו חלק בתכנון המוקדם של ביצוע העבירה. כן הוסיף בהקשר זה כי למעשה נאשם 2 שימש כבלדר ומכאן שהוא יותר קרוב ל"מסייע" מאשר למבצע בצוותא. ב"כ נאשם 2 עתר לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם לו טען, ועתר להטיל על נאשם 2 עונש של 16 חודשי מאסר כתקופת מעצרו ולצדו קנס שלא יעלה על 1,500 ₪ כנגזר מהרווח שהוא היה אמור להפיק מביצוע העבירה כבלדר, ובהתחשב למצבו הכלכלי והסוציאקונומי. ב"כ נאשם 2 טען כי אין מקום לפסול את נאשם 2 מלהחזיק רישיון נהיגה, ולמצער שיש להורות על פסילה מותנית.

ב"כ נאשם 2 הפנה לגילו הצעיר של נאשם 2 ולכך שהוא שייך לאוכלוסיית הבגירים צעירים, לעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי וזהו לו מעצרו הראשון, לנסיבות חייו המורכבות, להזנחה בה גדל כפי שאלו פורטו בתסקיר שירות המבחן ולהערכת שירות המבחן שהוא בר שיקום וכי הוא עבר הליכים טיפוליים במסגרת מעצרו. בעניין זה הוסיף, כי בשל כך שנאשם 2 לא הצליח לאתר חלופה למעצר הוא נותר במעצר, מה שפגע ביכולתו להשתלב בהליכי שיקום וטיפול הגם שהשתלב בקבוצות טיפול במעצרו. ב"כ נאשם 2 הוסיף כי כדי לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולה די להוכיח פוטנציאל שיקומי, שקיים בעניינו של נאשם 2, ואין מקום לדרוש מיצוי של הליך שיקומי.

8. **ב"כ נאשם 3** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-30 חודשי מאסר ועתר לעונש של 18 חודשי מאסר ולקנס בגובה של 5,000 ₪. אף ב"כ נאשם 3 עתר להימנע מהשתת עונש של פסילת רישיון נהיגה. ב"כ נאשם 3 טען כי מידת הפגיעה בערך המוגן בעניינו היא נמוכה שכן הסמים נתפסו ולא נגרם נזק לבריאות הצבור. ב"כ נאשם 3 הוסיף כי לא נגרם נזק ביטחוני כתוצאה מביצוע העבירה שכן כוחות הביטחון היו ערוכים על-פי ידיעות מודיעיניות במקום האירוע מבעוד מועד. ב"כ נאשם 3 התייחס לפסיקה שצרפה המאשימה וטען כי זו אינה רלוונטית לעניינו שכן זו התייחסה לנסיבות חמורות יותר ולנאשמים שלא הודו וניהלו הליך הוכחות. ב"כ נאשם 3 הפנה לפסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

9. **ב"כ נאשם 4** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-20 חודשי מאסר ועתר לעונש של 15 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס מתון. ב"כ נאשם 4 הוסיף כי נאשם 4 לא היה קשור לבריחה ולנהיגה ברכב ועתר שלא לפסול אותו מלהחזיק רישיון נהיגה ולחלופין להשית עליו פסילה מותנית. ב"כ נאשם 4 הפנה לנסיבותיו האישיות משפחתיות של נאשם 4 לרבות למצבו הכלכלי הקשה, לכך שאביו נפטר במהלך מעצרו ולכך שלראשונה הוא נתון מאחורי סורג ובריח מאז שילדיו נולדו. ב"כ נאשם 4 התייחס לעברו הפלילי של נאשם 4 הכולל אף הרשעות בעבירות סמים אך הפנה לכך שהרשעתו האחרונה היא משנת 2014 זאת מלבד הרשעה בשנת 2021 בעבירות מס. ב"כ נאשם 4 הפנה לחלקו של נאשם 4 באירוע הפלילי ולכך שזה הורשע בעבירה של סיוע בלבד, לכך שדרגת הסיוע היא נמוכה ומסתכמת בנוכחותו במקום, לכך שהוא לא קשר קשר עם אחרים, לכך שפנו אליו לסיוע רק חצי שעה קודם לאירוע, לכך שהוא לא קשור לאיסוף חבילות הסמים, לא לנהיגה ולא לבריחה של שאר הנאשמים. ב"כ נאשם 4 הפנה גם להודאת נאשם 4 ולחיסכון בזמן שיפוטי הנובע ממנה.

10. הנאשמים אמרו את דברם.

נאשם 1 מסר כי הוא נפגע מתאונה בראשו וסובל מבעיות שמיעה וראיה. כן הוסיף שהוא מצטער על מעשיו, שהוא מעוניין לשנות את אורחות חייו, שהוא משולב בעבודה ובקבוצות טיפוליות במסגרת מעצרו וכי פנה לגורמים שונים לקבלת עזרה בשיקום.

נאשם 2 הביע את צערו, התנצל ומסר כי לא יחזור על מעשיו.

נאשם 3 הביע צער על מעשיו ומסר כי לא יחזור עליהם.

נאשם 4 מסר כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו, הוסיף כי הוא עייף ומתבייש במעשיו כי הוא מעוניין להתחיל דרך חדשה ולהתמקד בגידול ילדיו.

דין והכרעה

11. סבורני כי מתחם העונש ההולם בעניינם של נאשמים 1-3 צריך לנוע בין 4 ל-8 שנות מאסר ובעניינו של נאשם 4 צריך לנוע בין 2 ל-4 שנות מאסר. בקביעת המתחמים התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובפסיקה הנוהגת כפי שאפרט להלן.

12. הנאשמים פגעו בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור ובריאותו. בשים לב לעובדה שהעבירות נעברו בגדר הגבול שבין מדינת ישראל למצרים (מה שמצריך הערכות והקצאת משאבים ביטחוניים תוך הסתתם מהתכלית הישירה של הגנה על גבולות המדינה) יש לתת את הדעת גם לפגיעה בערך המוגן של ההגנה על ביטחון המדינה.

13. עבירות הסמים הן למרבה הצער נפוצות ולהן תוצאות קשות ורחבות. על כן, יש לנקוט ביד קשה כלפי מי שמבצען. הדבר נכון ביתר שאת כלפי מי שפועלים להפצת הסם באופן מסחרי ומי שמסייעים בידיהם. בעניין זה יפים דבריו של השופט (כתוארו אז) מ' חשין בע"פ 6021/95 **אוקטביו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.7.1997), פסקה 35:

"לעולם נזכור עבירת סמים מה היא, ומה הם ערכי-החברה שאנו נדרשים להגן עליהם. מעבר מזה עומדים המערערים - הם ואחרים שכמותם - אנשים שעניינם אל בצע-כסף, ומעבר מזה עומדים צרכני הסם, אנשים אומללים שגופם ונפשם מכורים לסם. אותם עלובים תלו עצמם בסם, ואנשים רעים כמערערים מנצלים תלות זו עד-תום לגריפת כסף-רע לכיסיהם...למותר להזכיר את שרשרת העבירות הנדרש מעיסקאות הסם: צרכנים שאין הפרוטה מצויה בכיסם פושטים על אחרים, שודדים אותם, פורצים לבתיהם, תוקפים אותם, והכל כדי להשיג מימון לרכישתו של הסם...מלחמת החורמה בעברייני סמים נמשכת והולכת. מלחמה קשה היא, מלחמה ארוכה, והיא כמלחמת ישראל בעמלק".

חזית ייחודית למלחמת החורמה בנגע הסמים שמורה לעבירת יבוא הסמים באשר עבירה זו מאפשרת הכנסתם והנגשתם של הסמים, שלא פעם מיוצרים מחוץ למדינה, אל תוך תחומי המדינה. לא בכדי ראה המחוקק את עבירת יבוא הסמים כאחת החמורות שבעבירות הסמים עת קבע לצדה עונש של 20 שנות מאסר.

יבוא סמים ממצרים הפך בעשור האחרון ל"מכת אזור" והיקף התופעה מצריך תגובה עונשית הולמת ומחמירה יותר כדי למגרה. בנוסף, ליבוא סמים דרך גדר הגבול עם מצרים, להבדיל מיבוא דרך נמל תעופה ממדינות המערב או דרום אמריקה, נלווה ממד ביטחוני, אשר אף הוא בתורו מצדיק תגובה עונשית מחמירה יותר. לעניין הברחות הסמים דרך גדר הגבול בין מצרים לישראל הדגיש בית המשפט העליון בע"פ 7437/02 **עטווה נ'**

מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.4.2003):

"לצערנו, הנתבי של הברחת סם בכמויות ניכרות ממצרים לישראל הוא מקובל ונפוץ. ככל הנראה המעבר אינו קשה ורבים הם אלה המוכנים ליטול את הסיכון של חציית הגבול והעברת הסם, אף כנגד תמורה כספית מועטה. תופעה זו מחייבת תגובה עונשית הולמת שיהיה בה כדי להרתיע ולסכל את הפעילות העבריינית של יבוא הסם בדרך זו..."

כן ראו בעניין זה ע"פ 165/15 **בניאת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.5.2015), פסקה 10 (להלן: "עניין בניאת").

14. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא משמעותית בשים לב לסוגי הסמים אותם ייבאו הנאשמים, למשקלם ולמיקום בו בוצעו העבירות, מה שהצריך כאמור הערכות והקצאת משאבים ביטחוניים והסתתם מתכלית הישירה של הגנה על גבולות המדינה.

כזכור, מי מהנאשמים סיכמו עם אחרים לרבות עם המצריים לייבא ממצרים לישראל סמים מסוכנים. נאשמים 1-3 הגיעו אל גדר גבול מצרים רכובים על באגי כשמי מהם בקשר טלפוני עם האחרים לתיאום העברת הסמים ועם נאשם 4 שנכח בקרבת מקום. לאחר שהמצריים השליכו שקים שהכילו סמים מסוכנים הגיעו נאשמים 1-3 אל הגדר העמיסו את השקים שהכילו את הסמים (סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 45 ק"ג, סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 32 ק"ג וסם מסוכן מסוג אופיום במשקל של 800 גרם) אל הבאגי ונסעו מהמקום. בהמשך כשזיהו את כוחות הביטחון החלו בנסיעה מהירה אל תוך השטח עד שהבאגי התהפך ואז החלו בבריחה רגלית עד שנתפסו.

נאשם 4 סייע לנאשמים 1-3 לייבא את הסמים המסוכנים בכך שנכח בקרבת מקום, תצפת ואבטח באזור (עובדות 4 ו-9 לכתב האישום).

לעניין הזיקה שבין יבוא סמים דרך גדר הגבול שבין מדינת ישראל למצרים לפגיעה בבטחון המדינה ראו ע"פ 8534/20 **זניד ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.7.2021) (להלן: "עניין זניד"), פסקה 18:

"בית המשפט המחוזי שקל כנסיבה מחמירה את הסיכון הביטחוני הייחודי הנשקף מן ההברחות המתבצעות בגבול יבשתי - וטוב שכך. בעבר ציינתי, בעניינן של הברחות הסמים המתבצעות מגבול לבנון, כי "מבריחי הסמים לוקחים סיכון לכך שגורמים עוינים ינצלו את העברת החבילות בגבול על מנת לנסות לקדם פעילות טרוריסטית נגד מדינת ישראל, גם אם לא התכוונו לכך" [...] חשש דומה קיים גם בהברחות המתבצעות דרך גבול מצרים".

כן ראו ת"פ (מחוזי-ב"ש) 37726-05-18 **מדינת ישראל נ' אל טוחי ואח'** (פורסם בנבו, 12.03.2019) (להלן: "עניין אל טוחי") שנדון לפני, שם הוקפצו כוחות ביטחון בעקבות ביצוע עסקת יבוא סם בגדר הגבול עם מצרים, כאשר במסגרת הקפצת הכוחות טנק התהפך וכתוצאה מכך חייל נהרג וחיילים נוספים נפצעו.

מן הצד השני נתתי דעתי לכך שבענייננו הסמים נתפסו ולא הגיעו ליעדם ולכך שהנאשמים התבקשו לאסוף את הסמים מגדר הגבול כחצי שעה לפני האירוע כהצהרת הצדדים מה שמשליך על תפקידם בביצוע העבירות. כן נתתי דעתי כי נאשם 4 הורשע בעבירה של סיוע בלבד אף שסבורני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים על ידו אינה זניחה.

15. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי את דעתי לתכנון ולהכנות שקדמו לביצוע העבירה (התיאום עם האחרים לרבות המצריים, הצטיידות ברכב שטח מותאם - באג', ההגעה אל גדר הגבול, הקשר עם נאשם 4 ששימש כתצפיתן); לתעוזה שבביצוע העבירות; לעובדה כי היבוא נעשה דרך גדר גבול הנמצא תחת פיקוח צבאי ולפוטנציאל הקיים בנסיבות אלו להתלקחות; לנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה; לכך שהעבירה בוצעה על-ידי מספר מעורבים; להסתת המשאבים הצבאיים; לסוגי הסמים השונים שיובאו; לכמות הסמים הגבוהה שיובאה, לנזק שעלול היה להיגרם לו הסמים היו מגיעים ל"שווקים"; לחלקו של כל אחד מהנאשמים בעשייה הפלילית; לבריחה של הנאשמים מכוחות הצבא והמשטרה על הסיכון הנגרר מכך ולמניע לביצוע העבירה (רווח קל ומהיר).

לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ נאשם 3 לפיה לא נגרם נזק ביטחוני בשל כך שכוחות הביטחון היו ערוכים מבעוד מועד באזור על-פי מידע מודיעיני. אציין כי טענה זו של ב"כ נאשם 3 לא הוכחה כדבעי לפני, ואולם אף אם כך הם פני הדברים הרי שהיא הנותנת. הערכות הכוחות צבאיים ממחישה את הממד הביטחוני הנלווה לביצוע העבירה בשל המשאבים הגדולים המופעלים לצורך התמודדות עם תופעה זו, לרבות הפעלת מודיעין והפעלת כוחות בשטח המוסטים מתכליתם העיקרית בגבול מצרים.

כאמור, נתתי דעתי גם למשקל הסם אשר יובא במסגרת האירוע ארצה. אכן, אין לערוך חישוב אריתמטי של עונש מאסר כנגזר ממשקל הסם, ואולם כבר נקבע כי למשקל הסם יש משמעות לא קטנה בשאלת העונש המוטל, וזאת כנגזר מפוטנציאל הנזק. בעניין זה ראו למשל 6409/12 **מדינת ישראל נ' אלגדיפי** (פורסם בנבו, 5.6.2013), פסקה 11.

כאמור, נתתי דעתי לדעתי לסוגי הסם השונים שיובאו וביניהם **לסם האופיום** שנחשב לסם "קשה" יותר מקנבוס או חשיש, ומכאן שהנזק שעלול היה להיגרם מביצוע העבירה הוא חמור יותר מאשר מקרים שבהם היבוא הוא "אך" של סמים מסוג קנבוס או חשיש. לעניין זה ראו ע"פ 7024/98 **שערינ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.1.1999):

"הסניגור...ניסה לשכנענו שצריך להתייחס לאופיום באופן שונה מאשר לסמים קשים כמו הירואין קוקאין או קראק. לדעתו היחס צריך להיות דומה ליחס לסמים קלים כמו קאנאבוס וחשיש. אין דעתנו כדעתו. היתה בפני בית המשפט עדות מומחית באשר לתכונותיו של האופיום והנזק שהוא גורם ובצדק התייחס אליו בת המשפט כסם מסוכן מסוג הסמים הקשים."

לצד כל האמור, נתתי דעתי גם לכך שהסמים נתפסו ולא הגיעו לשווקים ולחלקם של הנאשמים בביצוע העבירה. בהתאם להסכמת הצדדים האמורה, המאשימה לא מבקשת לסתור טענת הנאשמים לפיה הם נתבקשו לאסוף את הסמים מגדר הגבול כמחצית השעה לפני שהם נעצרו בזירה. נסיבה זו מלמדת על כך שלא ניתן להתייחס אל מי מהנאשמים כאל מחוללי העבירה או כמי שהיו מהיוזמים או מהמתכננים של האירוע. זאת, משום שניתן להניח שייבוא של סמים בהיקף שכזה מצריך היערכות משמעותית מבעוד מועד, מעבר לטווח של מחצית השעה.

יחד עם זאת, לא ניתן להקל ראש במעשיהם של הנאשמים, זאת אף אם נתייחס אליהם כשליחים ("בלדרים") בלבד. לא אחת נקבע בפסיקה כי המלחמה בסמים היא כנגד כל שרשרת הפצת הסם וכנגד כל בעלי התפקידים השונים ולתרומה של כל אחד מהם בהפצת הסמים.

באשר לחלקם של הבלדרים או השליחים בשרשרת הפצת הסם ראו ע"פ 3820/09 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (פורסם בנבו, 6.9.2009), פסקה 16:

"אמנם המשיב לא היווה את החוליה המרכזית בשרשרת הפצת הסם, אך תפקידו במסגרתה היה חיוני, והוא "השיא תרומתו" בהסבת נזק חמור לחברה. מן המפורסמות הוא שמערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת על שירותיהם של אנשים רבים הממלאים לפעמים תפקידים של שליח או של בלדר. ברור שללא עזרתם של אלה לא הייתה המערכת הזאת מסוגלת לגרום את הנזק שהיא גורמת... נקבע כי בסוג זה של עבירות יש להעניש בצורה ראויה גם שליחים ובלדרים שכן מערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת במידה רבה על שירותיהם של בעלי תפקידים קטנים כאלה";

וכן ע"פ 8915/18 **מועזיז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.9.2019):

"בית משפט זה עמד בעבר על אחריותם של בלדרים [...] כחלק משרשרת הפצה של סמים [...] לסמים אין רגליים; הם זקוקים למי שיכין אותם, ישווק אותם, ויוביל אותם ליעדיהם המפוקפקים. כל חוליה בשרשרת פשע זו ראויה לענישה, ולענישה מכאיבה" [...] ברי כי מערכת הפצת הסמים לא יכולה לתפקד ללא שירותיהם של בעלי תפקידים 'קטנים' כמותו המשמשים חוליה בשרשרת, ואשר בלעדיהם לא יכון המעשה [...]. אמנם, ככלל, ענישתם של הוגי התוכנית, אלה העומדים בראש הפירמידה, תהא חמורה יותר. אולם אין בכך כדי לפתור את הבלדרים ומובילי הסם מענישה נוקשה המשקפת את חומרת מעשיהם - על כל נזקיהם הפוטנציאליים..."

נתתי משקל לכך שנאשם 4 הורשע בעבירת סיוע ולא בעבירה המושלמת, ובכלל זאת לכך שהוא לא הגיע בעצמו לגדר הגבול, לא יצר מגע ישיר עם הסמים שהועברו, לא העמיסם לבאג ולא השתתף בבריחה הרכובה מכוחות הביטחון (אף שהוא נתפס מאורח יותר בדירת מסתור). חרף האמור, סבורני שלא ניתן להמעיט במידת הסיוע שלו לביצוע היבוא.

סעיף 4 לכתב האישום המתוקן מצוין כי: "הנאשם 4 נכח באזור בקרבת מקום ותקשר עם הנאשמים 1-3 והאחרים עמוד 10

באמצעות טלפון נייד".

סעיף 9 לכתב האישום מציין "נאשם 4 סייע להם לבצע את הייבוא הנ"ל באמצעות תצפית ואבטחת האזור".

הנה כי כן, בניגוד לנטען על-ידי בא כוחו, נאשם 4 לא "רק" נכח במקום.

סעיף 32 לחוק העונשין שכותרתו "עונש על סיוע" קובע כי: **"הסיוע לעבור עבירה, עונשו מחצית העונש שנקבע בחיקוק בשל ביצועה העיקרי..."**, ודוק: מחצית מהעונש שנקבע בחיקוק בשל ביצועה העיקרי ולא מחצית מהעונש שהוטל או יוטל על המבצע העיקרי. הדברים הם ברורים בעניין זה, שכן העונש המוטל על נאשם לא תלוי רק בשאלה האם ביצע עבירה עיקרית או עבירת סיוע, כי אם גם תלוי הוא בנסיבות ביצוע העבירה (העיקרית והסיוע), נסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו הפלילי, שאלת מעבר הליך שיקומי וכיוצ"ב נתונים המשפיעים על מידת העונש.

יחד עם זאת, והגם שלפי סעיף 13 לפקודת הסמים כל מי שהקל על ייבוא הסם יכול באופן עקרוני להיות מורשע בעבירה המושלמת של יבוא, ולא רק בסיוע (ראו ע"פ 946/04 **מדינת ישראל נ' עובד**, [פורסם בנבו, 11.8.2004]), ההנחה היא שככלל תשמר יחסיות בין המבצע למסייע בענישה בהתאם להוראת סעיף 32 לחוק העונשין, כך שעונשו של המסייע יהיה קל מזה של המבצע וראו בעניין זה ע"פ 2580/14 **חסן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 23.9.2014, פסקה 20]; ע"פ 3060/15 **אבו רגייג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 21.7.2015, פסקה 7].

16. מנעד הענישה בעבירת ייבוא הסמים הוא רחב והוא תלוי בנסיבות ה"עושה" לרבות בגילו של הנאשם, בעברו הפלילי ובשאלה האם הוא עבר הליך שיקומי, אך בעיקר תלוי הוא בנסיבות ה"מעשה" לרבות בסוג הסם שיובא ובמשקלו, בשאלה אם נלוו לעבירת הייבוא עבירות נוספות ואם כן אילו, באופן בו בוצע יבוא הסם (דרך מעבר גבול מסודר או נמל תעופה או באמצעות התגברות על גדר גבול - זריקת שקים מעל הגדר וכיוצ"ב) ולשאלה האם נלווה ליבוא מימד בטחוני. בכל הקשור לעבירת הסיוע הענישה תלויה בנסיבות ביצוע העבירה העיקרית אך גם באופי והיקף הסיוע שניתן.

בשים לב להערת פתיחה זו, תוצג להלן פסיקה במקרים דומים.

בעניין זניד נדחה ערעורם של 3 נאשמים שהורשעו בעבירות של ייבוא סמים וסיוע לייבוא סמים מגבול מצרים. במקרה זה הוטל על נאשם 1 שהורשע בשני אישומים שונים בעבירות של יבוא סמים מסוכנים, החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, תקיפת עובד ציבור והסתייעות ברכב עונש של 7 שנות מאסר, על נאשם 2 שהורשע בעבירות יבוא סמים מסוכנים והסתייעות ברכב לביצוע עבירה עונש של 5 שנות מאסר ועל נאשם 3 שהורשע בעבירה של סיוע ליבוא סמים מסוכנים והסתייעות ברכב לביצוע העבירה עונש של 3 שנות מאסר. במקרה זה דובר על יבוא של סם מסוג קנבוס וחשיש במשקל של כ-230 ק"ג. יצוין, כי הצדדים הפנו בטיעונים אל פסק הדין שניתן בערכאה הדיונית ת"פ (מחוזי-ב"ש) 11750-07-19 **מדינת ישראל נ' אלדנפירי ואח'** (פורסם בנבו, 2.11.2020), שניתן על-ידי מותב זה.

השוואת נסיבות ביצוע העבירה בין עניין זניד לעניינו מלמדת כי מחד בעניין זניד כמות הסם שיובאה הייתה

גדולה הרבה אך מאידך, הסמים שיובאו בעניין זניד הוגדרו כולם כ"סמים קלים" בעוד שבענייננו יובאה גם כמות נכבדה של סם "קשה" מסוג אופיום, נסיבה שבהחלט מחמירה את חומרת העבירה לנוכח פוטנציאל הנזק לציבור הטמון בסם זה. לכן במובן זה יש מעין "קיצוז" של נסיבות מחמירות הקשורות בסם שיובא (ובמשקלו) בין שני מקרים אלה.

יחד עם זאת, בעניין זניד לא נקבע שהנאשמים הוכנסו לעשייה העבריינית כמחצית השעה לפני שהם נתפסו, כבענייננו, מה שמשליך על היקף המעורבות והתכנון של הנאשמים, ולכן מתחם העונש ההולם בענייננו צריך להיות נמוך יותר מאשר בעניין זניד;

בע"פ 7044/11 **חסין עבדאללה עבד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.6.2012), אותו צרפה המאשימה, דחה בית המשפט העליון את ערעורם של נאשמים שהורשעו בעבירה של יבוא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 80 ק"ג דרך גבול מצרים והסתננות והותיר על כנו עונש של 8 שנות מאסר;

בעניין בניאת דחה בית המשפט העליון את ערעורם של שלושה בגירים (בע"פ 165/15), תושבי מצרים שהורשעו בעבירות של יבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 87 ק"ג, דרך גבול מצרים ישראל ובהסתננות והותיר עונש של 8 שנות מאסר על כל אחד מהם. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של הקטין (בע"פ 193/15) [פורסם בנבו, 6.5.2015] שהורשע בעבירות דומות והמתיק את עונשו ל-39 חודשי מאסר חלף 48 חודשי מאסר;

בע"פ (מחוזי-ב"ש) 62396-07-17 **אל חוסה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.11.2017) אליו הפנתה המאשימה דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של יבוא והחזקת סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 23.616 ק"ג, קשירת קשר לביצוע פשע, הפרעה לשוט, הסתייעות ברכב לביצוע פשע ועבירות תעבורה והותיר על כנו עונש של 4 שנות מאסר תוך שהוא מסכים עם המאשימה כי העונש נוטה לקולה.

עבירת הסיוע ליבוא סם מסוכן

בעניין זניד נדחה ערעורו של הנאשם שהורשע בסיוע לעבירת הייבוא ונדון ל-3 שנות מאסר. יחד עם זאת, נראה כי היקף הסיוע של אותו נאשם (עדיסאן) היה גדול מזה של נאשם 4, מה שהצדיק קביעת מתחם מחמיר יותר ביחס למסייע בענייננו, אך שם דובר בנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי, להבדיל מענייננו, מה שמשליך על העונש בסופו של יום.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 8249-09 **מדינת ישראל נ' סלאמה דאלעה** (פורסם בנבו, 6.1.2001) בית המשפט גזר על נאשם שהורשע בעבירות של סיוע ליבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 142.790 ק"ג דרך גבול מצרים ועבירות נלוות, עונש של 3.5 שנות מאסר. במקרה זה הסיוע שהגיש הנאשם כלל העמסה, פריקה והסתרה של חלק משקי הסם שיובא. בנוסף, לנאשם זה היה עבר פלילי ואף ריצה מאסר קודם של 30 חודשים;

בת"פ (מחוזי ב"ש) 33679-08-18 **מדינת ישראל נ' זנון** (פורסם בנבו, 1.4.2019), גזר מותב זה על נאשם שהורשע בסיוע ליבוא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 39.135 ק"ג, במסגרת הסדר "סגור" עונש של 34 חודשי מאסר (לנאשם 1);

בעניין **אל טוחי** הנ"ל נדון הנאשם 3, שהורשע בעבירה של סיוע לייבוא סם מסוג חשיש במשקל של 100 ק"ג ואשר הסיוע שלו בא לידי ביטוי בתפקידו כתצפיתן, לעונש של 24 חודשי מאסר. יצוין כי עונש זה היה פרי אימוץ של "הסדר סגור" בין הצדדים.

המאשימה וב"כ נאשם 1 צרפו פסיקה לרבות של מותב זה שמטבע הדברים תומכת היא בעמדתו העונשית של כל צד.

המאשימה צרפה למשל את ע"פ 6566/10 **ורידאת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.5.2011) (להלן: "עניין ורידאת") בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם תושב מצרים שהורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, הסתננות ויבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של כ-18.5 ק"ג והותיר על כנו עונש של 6 שנות מאסר. יש לתת את הדעת כי אמנם במקרה זה כמות הסם הייתה קטנה מאשר בענייננו ואולם הנאשם שם לא לקח אחריות על מעשיו וניהל הליך הוכחות, הוא הורשע גם בקשירת הקשר לייבוא וחמור מכך הוא היה תושב זר שהסתנן לישראל לצורך הייבוא;

את ע"פ 7044/11 **עבד ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.6.2012) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורם של נאשמים תושבי מצרים שהורשעו בעבירות של הסתננות ויבוא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 80 ק"ג והותיר על כנו עונש של 8 שנות מאסר. צוין כי כתב האישום המתוקן כלל 5 נאשמים נוספים שהיו קטינים שעונשם הופחת ל-4 שנות מאסר חלף 6 שנות מאסר שנגזר עליהם. גם במקרה זה הנאשמים הורשעו בעבירת הסתננות שמוסיפה פן של חומרה שלא קיים בענייננו.

אציין, כי המאשימה הפנתה לפסיקה נוספת שעיקרה נסקרה לעיל ופורטה על-ידי בגזר הדין בעניין זניד.

ב"כ נאשם 1 הפנתה בין היתר לת"פ (מחוזי-ב"ש) 48660-07-13 **מדינת ישראל נ' אבו כף ואח'** (פורסם בנבו, 30.10.2014) בו בית המשפט גזר על נאשמים שהורשעו בעבירות של החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית ויבוא סמים מסוכנים מסוג חשיש במשקל של 138.142 ק"ג עונש של 5 שנות מאסר. במקרה זה המאשימה הגבילה את עצמה במסגרת הסדר טיעון לעונש של 7 שנות מאסר.

לת"פ (מחוזי-ב"ש) 1818-08-20 **מדינת ישראל נ' אלחמידי** (פורסם בנבו, 1.7.2021) במסגרתו גזר מותב זה על נאשם 1 שהורשע בעבירות של יבוא סמים מסוכנים מסוג קנבוס במשקל 54.24 ק"ג דרך גבול מצרים והסתייעות ברכב לביצוע פשע יחד עם אחר עונש של 3 שנות מאסר וחצי;

לת"פ (מחוזי-ב"ש) 33866-12-15 **מדינת ישראל נ' סרחין** (פורסם בנבו, 6.3.2017) במסגרתו נגזר על נאשם שהורשע ביבוא של 111.863 ק"ג של סם מסוג חשיש עונש של 60 חודשי מאסר שכלל הפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

ב"כ נאשם 3 הפנה בטיעוניו לת.פ. (מחוזי ב"ש) 36823-02-21 **מדינת ישראל נ' אלטראבין** (פורסם בנבו, 08.10.2021), אלא שפסק דין זה עוסק בנאשם שלא הורשע בעבירת ייבוא סמים כי אם בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית בצוותא, של קנבוס וחשיש במשקל 55 ק"ג. יצוין, כי ההחזקה אכן הייתה בסמוך לגדר הגבול. הנאשם נדון ל-38 חודשי מאסר.

17. ב"כ נאשם 2 עתר לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהשית על נאשם 2 עונש של 16 חודשי מאסר, הן בשל נסיבותיו האישיות לרבות גילו הצעיר, הן בשל פוטנציאל השיקום שלו, הן בשל כך שהוא לא יכול היה להשתלב בהליכי שיקום בשל מעצרו והן בשל חלקו בביצוע העבירה.

סבורני כי יש לדחות את עתירת ב"כ הנאשם 2.

ראשית, חומרת העבירה שביצע הנאשם 2 על השלכותיה, כמפורט לעיל, מצדיקה מתן ביטוי הולם לעיקרון המוביל בענישה, הוא עיקרון ההלימה כמו גם לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים. זאת, אף אם חלקו בביצוע העבירות "הסתכם" כנטען בבלדרות.

מעבר לאמור, יש לזכור כי אף ששירות המבחן התרשם מרצון נאשם 2 להשתלב באופן חיובי בחברה עם שחרורו ממאסר ואף הוסיף כי עם הכוונה מתאימה זה יוכל לשנות את דפוסי, זה עדיין המליץ על עונש של מאסר.

זאת ועוד, נאשם 2 לא עבר הליך טיפולי משמעותי בליווי שירות המבחן ולכן לא ניתן לומר כי הוא השתקם. בנוסף, מהנתונים הקיימים לא ניתן לומר גם כי יש "סיכוי של ממש" שזה ישתקם כדרישת סעיף 40 לחוק העונשין. שירות המבחן לא ציין זאת בתסקיר, ולא בכדי. הוזה אומר, לא די בהנחה שעם ליווי והכוונה יכול הנאשם להיטיב את דרכיו וכיוצ"ב אמירות כדי להצדיק חריגה ממתחם עונש הולם מטעמי שיקום. דרישת המחוקק היא לא סתם לסיכוי של שיקום עתידי אלא סיכוי של ממש, היינו סיכוי שמעוגן בנתונים ובמעשים מסוימים כבר בזמן ההווה. כך למשל, יש להראות שהנאשם אכן כבר שולב בהליכי שיקום וחל שיפור במצבו ואף אם לא סיים את הליכי שיקום וטרם השתקם, ניתן לסבור כי יש סיכוי של ממש בעתיד שהוא ישתקם. זהו לא המצב בעניינו של נאשם 2.

לעניין השיקולים שעל בית המשפט לשקול על מנת להעריך את סיכויי השיקום ראו ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.4.2018), פסקאות 24-25 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז, שם צוין בין היתר כי :

"... ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40(א)."

יחד עם כל האמור, לנתוני נאשם 2 (שדומים במידת מה לנתוניו של נאשם 3) שנטענו בהקשר לחריגה ממתחם העונש ההולם, יינתן המשקל הראוי בתוך מתחם העונש ההולם, במובן זה שעונשו ימוקם בחלק התחתון של המתחם, אף אם לא ברף התחתון.

18. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם גם בעניינם של שאר הנאשמים.

בתוך מתחמי העונש ההולם מצאתי לתת משקל להודאת הנאשמים ולחיסכון בזמן שיפוטי, לנסיבות האישיות והמשפחתיות של כל אחד מהם, לחרטה שהביעו ולפגיעה של העונש בהם ובמשפחתם. כן נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן ולהמלצתו העונשית ביחס לכל אחד מהנאשמים.

ביחס לנאשם 1 נתתי משקל גם למצבו הבריאותי מחד ולעברו הפלילי מאידך הכולל 10 הרשעות קודמות במגוון עבירות אלימות ורכוש בגין נדון בין היתר לעונשי מאסר.

ביחס לנאשמים 2 ו-3 נתתי משקל גם לגילם הצעיר ולכך שהם נעדרים עבר פלילי והתנהלו עד לביצוע העבירה באופן נורמטיבי, להשתתפותם בהליכים טיפוליים במסגרת המעצר ולרצון שהביעו לחזור ולנהל חיים נורמטיביים.

ביחס לנאשם 4 נתתי משקל לעברו הפלילי הכולל 5 הרשעות קודמות לרבות בעבירות דומות כשההרשעה האחרונה שלו בעבירת סמים היא משנת 2014 בגינה אף ריצה עונש מאסר (הורשע לאחר מכן בעבירות מס בשנת 2021), לעובדה כי הוא לא מורתע מהסנקציות העונשיות שהופעלו כנגדו בעבר ולמידת הסיכון הגבוהה להישנות עבירות. נסיבות אלו מצדיקות העמדת עונשו למצער בחלק האמצעי של מתחם העונש ההולם (כעולה גם מטיעון בא כוחו, אף שזה מתייחס כמובן לגבולות מתחם שונים).

בשים לב למפורט בתסקירי שירות המבחן ולנסיבות ביצוע העבירה יש מקום לתת משקל בגזר הדין של כלל הנאשמים גם לשיקולי הרתעת היחיד. זאת, לצד שיקול הרתעת הרבים הנדרש בסוג זה של עבירות, ובפרט לנוכח ריבוי עבירות ייבוא הסמים בגזרה זו. **בעניין ורידאת** הבהיר בית המשפט העליון כי:

"סיכומי של דבר, במציאות שנוצרה בגבולה הדרומי של מדינת ישראל חובה על בתי המשפט להכביד את ידיהם בענישה משמעותית ומרתיעה כנגד כל מי שמסייע לקיומה של תופעה חמורה ומדאיגה זו"

דברים אלו שנכתבו לפני למעלה מעשור יפים לצערנו גם בעת הזו.

19. באשר לרכיב הקנס אציין כי על זה להיות משמעותי בהינתן המניע הכספי שעומד בבסיס עבירה זו, ולנוכח ההשלכות הכספיות שיכלו לנבוע מביצוע העבירה (אף אם לא במישרין לנאשמים עצמם). בעניין זה ראו גם סעיף 32 לפקודת הסמים המאפשר בין היתר הטלת קנס של עד פי חמישה משווי הסם שבו נעברה העבירה.

מן הצד השני יש לתת, כמצוות החוק, משקל גם למצבו הכלכלי והאישי של כל אחד מהנאשמים.

באשר לרכיב פסילת רישיון הנהיגה אציין כי לא מצאתי לקבל את עמדת הנאשמים בנדון למעט בעניינו של נאשם 4. נאשמים 1-3 השתמשו ברכב (הבאגי) לצורך ייבוא הסמים, ואף ברחו מהשוטרים ומכוחות הצבא באמצעותו.

20. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

- א. שש שנות מאסר בניכוי ימי המעצר.
- ב. שנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום השחרור מן המאסר, שנאשם 1 לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע.
- ג. חצי שנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום השחרור מן המאסר, שנאשם 1 לא יעבור עבירת סמים מסוג עוון.
- ד. קנס בסך 10,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה מהיום.
- ה. אני פוסל את נאשם 1 מלקבל או להחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת החל מיום שחרורו מהמאסר. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט או ימלא תצהיר מתאים לצורך חישוב תחילת מניין התקופה.

נאשם 2

- א. ארבע שנות מאסר וחצי בפועל בניכוי ימי מעצרו.
- ב. שנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום השחרור מן המאסר, שנאשם 2 לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע.

ג. חצי שנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום השחרור מן המאסר, שנאשם 2 לא יעבור עבירת סמים מסוג עוון.

ד. קנס בסך 10,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה מהיום.

ה. אני פוסל את נאשם 2 מלקבל או להחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת החל מיום שחרורו מהמאסר. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט או ימלא תצהיר מתאים לצורך חישוב תחילת מניין התקופה.

נאשם 3

א. ארבע שנות מאסר וחצי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. שנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום השחרור מן המאסר, שנאשם 3 לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע.

ג. חצי שנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום השחרור מן המאסר, שנאשם 3 לא יעבור עבירת סמים מסוג עוון.

ד. קנס בסך 10,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה מהיום.

ה. אני פוסל את נאשם 3 מלקבל או להחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת החל מיום שחרורו מהמאסר. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט או ימלא תצהיר מתאים לצורך חישוב תחילת מניין התקופה.

נאשם 4

א. שלוש שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. עשרה חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום השחרור מן המאסר, שנאשם 4 לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע.

ג. חמישה חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום השחרור מן המאסר, שנאשם 4 לא יעבור עבירת סמים מסוג עוון.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשפ"ג, 19 דצמבר 2022, במעמד
הצדדים.